

ja veel kolm weikest kirjut küünalt lauba peale ja ütles: Neid süüta täna õhtu jõululapsutele põlema ja need koogid wii oma isale. Poisil, jõuluanuist rõõmustatud, oli tee kojupoole, ehk see küll üks ja seesamma oli, poole tundi rutem ära-fäidud, kui sinna tulnud oli. Poissi prona käsu peale sai ta oma waewa eest paari kopikat ja ühe weikeste kruusi täie mõdu, mis ta isale koju wiis. Jsa oleski nüüd küünlad heameelega üksteise järel põlema pannud, aga pois mõtles jõululapse Jeesusele suuremat au teha; ta tegi angud pehme saue sisse ja kui pime jõndis, pani neid kõik ühekorraga põlema, nõnda et kalamehe tuas veel enne ilalgi seesugust walgust ei olnud nähtud. Oma sõrmedega, mis raske aerudega sõudes kõwaks oliwad läinud, näpistas ta wahetewahel tahti ja isa luges seal juures lahte esimest Jumala ewangeliumi peatükki. Selle järel pruulisiwad tänuga seda mõdu ja lootsi.

Wäljas maja ukse ees pingi peal, kus kalamees jagedaiste noote parandas, ehk wõrku kudus, istus kummalgi üks Jõsanda ingel. Nõ oli küll taunis külm, aga inglitel on teine loodud wiis, kui meil, ja neil ei ole ka kõigekülmemas põhja jõe mägede peal, kus taewa wiirmalised hiilgawad, sugugi mitte külm. Ta oli Jumalast käsku saanud kalameest

ja tema maja kaitsema. Mikspärast ta seda pidi tegema, ei teadnud ta öiete mitte. Sest kui Jõs majas küll midagi oli, mis koi ja rooste rikkuda wõiwad, siis ei olnud seal ometi midagi sellesarnast, mis järele wargad oleksiwad läbi laewanud. Ka ei olnud tormi karta, sest taewa all oli üsna waitne ja järw oli waitne ja üle kui peegel, kelle sisse tähtede walged ja kollased küünlad taewa alt ja lossi akendest wastu hiilgasiwad. Tulekahju ei olnud ka mitte karta, sest pisutese tuleasemel ei olnud muud kui mõned sõõd, mis kerge tuha all natuke õhtusiwad. Aga pühad inglid on jõnaku-lesitud ja mitte ninatargad, nagu inimeste lapsed. Ja ka see, mis ukse ees pingi peal, mõtles isene- ses: „Kui ma ka küll ei tea, mikspärast ma siin pean olema, ehk mis ma pean hoidma, siis teab seda ometi see isandate Jõsand, kes mind siia saatnud on.“

Sel ajal tuli aga kureja inglite pealikul, wana jaadanal, ikka enam ja enam pakitus ja kitsik käte. Tuli ta kuhugi kiriku ligi, seal kulis ta orilaid mängitawad ja lauldawad: „Au olgu Jumalale kõrges! n. t. j.“ Waatis ta läbi higitse akende kuhugi tuppä, seal ei näinud ta muud kui üht sõime, kuldjõid inglid ja ilmasüüta lapsi, kes rõõmu pärast kassi lastutasiwad ja rõõmsaste laulsiwad.